STAND DER MAAN.		
6	October	LAATSTE KWARTIER.
13	»	NIEUWE MAAN.
20	»	EERSTE KWARTIER.
28	»	VOLLE MAAN.

WATERGETIJEN				
			Hoog Water	Laag Water.
19	ZATURDAG . . .	's morg.	11-03	sav. 5-06
20	ZONDAG	»	12-00	» 6-00
21	MAANDAG	»	12-45	» 6-45
22	DINSDAG	»	1-30	» 7-30

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1833. ZATURDAG, DEN 19en OCTOBER. N°. 81.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 16 October 1833.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen van den 11den dezer, n°. 116/1089, en van den 15den dezer, n°. 1180/1102, zijn tot *Dienaren der Justitie* alhier, benoemd en aangesteld: ANTONIE BASSIE en JEAN BAPTISTE HELLEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

EDICTALE CITATIE.

(39190) Uit krachte van acte eerste default, met admissie tot eene tweede daging, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 16 Augustus 1833, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, aan CORSTIAAN AART BATENBURG en JOHANNES THEODORUS MEIJER, in relatie van Executeuren in den Boedel en Nalatenschap van JOHANNA GEERTRUIJDA BEAULES eertijds weduwe D. BREDERODE, laatst weduwe J. H. BRANDT, impetranten van Edictale Citatie.

Zoo wordt door mij Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname* voor de tweede maal bij Edicte *ad valvas curiæ* gedagvaard, gelijk ik dagvare bij dezen, alle binnenlandsche Crediteuren van den Boedel JOHANNA GEERTRUIJDA BEAULES, eertijds weduwe D. BREDERODE, laatst weduwe J. H. BRANDT, en voorts allen en een iegelijk, die eenige actie of pretentie tot lasten van denzelven zoude vermenen te hebben.

Omme te compareren ter geprivilegeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 15 November 1833, 's morgens acht uren, ten einde aldaar de impetranten qq. te zien dienen van acte eerste default en tweede daging, bij Edicte *ad valvas curiæ* en wijders met de impetranten qq., voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 18 October 1833.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTENTIËN.

(39985) Aan het DEPARTEMENT DER NIEUWE WEES-, KURATEELE- EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER DER KOLONIE *SURINAME*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels als:

Van FREDRIK HENDRIK DURHOUT, den 1 October 1832, JOSINA HENDRINA GRIETHUIZEN, den 1sten dito, SUSANNA MARCELLINA KLOPMAN, den 9den dito, FREDRIK FRANÇOIS HEIJFELD, den 14 dito, de Plantaadje *Tijrol* voor de helft aankomende de uitlandige JEANNE HUMPHRIJS, den 6 November dito, E. JEMOTT, den 19 dito, ELISABETH PETRONELLA MARIA VAN TRIGT, wed. LOUIS JURGENSON BENS, den 29 dito, JOHANNES COENRAAD MULLER, den 22 dito, de vrije TRUIJ van J. F. STOLKERT, den 27 dito, de vrije Indianin CATRIJNTJE van BUURMA, den 3 December dito, CORNELIS WILLEM VAN VOORST, den 14 dito, en GODLIEB GUSTAAF PFANNENSTILL, den 17 dito.

4de Advertentie.

Als voren: de Boedels van EVERT SOESMAN, den 19 Januarij 1833, de vrije ELISABETH van VAN GELDEREN, den 28 dito, J. H. THIELMEIJER, den 31 dito, CHRISTIAAN JOHANNES PHILIBERTUS VAN DEN HEUVEL, den 1 Februarij dito, de vrije CHARLOTTE van JAN CASPER WOLFF WERNER, den 5 dito. JOHANNA HENRIETTA VAN SCHNAFSKI, in gemeenschap van Goederen getrouwd geweest met haren vooroverledenen Echtgenoot NICOLAAS HERMANUS MUIJSKEN, den 10den dito, HENDRIK DIJKMAN, den 18 dito, de vrije FRANCINA van JAN SEIJST, den 6 Maart dito, de vrije MARIANNA van HUISMAN, den 22 dito, de vrije TROMPÉ van SLUIJTER, den 24 dito; en de vrije KEA van TINGIE van VAN SON, den 24 dito.

3de Advertentie.

Als voren: de Boedels van de vrije AMBA van de weduwe SOESMAN, den 1 April 1833, de vrije HERMINA van JAN WEIJNE, den 1 dito, MORDECHAIJ NAMIAS TORRES, den 10 dito, PIETER LORENZEN, den 13 dito, JAN PETRUS ROODENBEEK, den 20 dito, JOHANNA MARGARETHA VAN GENNEP, den 21 dito, J. B. ROBERTSON, den 23 dito, JAN VAN ENGELEN, den 30 dito, T. C. L. H. ARNZEN, den 30 dito, GERRIT OPPENOORDE, den 1 Mei dito, PAULUS ROMIJN, den 12 dito, de vrije CLAZINA van FRANCINA van DOESBURG, ook genaamd CLAZINA van BENT, den 30 dito. de vrije FLORIS WILLEM van NIEUW AMSTERDAM, den 2 Junij dito, MARIA FROMUTHA ROTHE, laatst weduwe JOHN EVANS, en de aan dezelve behoorende helft in de Plantaadje *Tijrol*, den 4 dito, JAN CORNELIS BREET, zich geschreven hebbende JAN BREET, den 13 dito, en de vrije MARTHA van BREET, gevonden in den Boedel JAN BREET, den 13 dito.

2de Advertentie.

Als voren: de Boedels HANNIBAL DE PARRA, den 12 Julij 1833, M. M. MACHIELSE, den 19 dito, PLANTINA VICTORINA SONCRIS, echtgenoote van M. J. GELDERLIN, den 20 dito, de vrije LOUIZA van ESTHER van VAN HEIJST, zich ook genoemd hebbende LOUIZA van ESTHER van VAN DAM, den 23 dito JOHAN GEORGE CHRISTOPH LÖDING, den 2 Augustus dito, RUDOLPH HENDRIK VAN HALM, den 2 dito, JOHAN GODLIEB AKKERMAN, den 12 dito, JACOBUS FREDRIK RENZ, den 14 dito, HENDRIK ISAAC VIEIRA, den 28 dito, en ESTHER BRANDON, wed. SAMUEL NUNES, den 4 September dito.

1ste Advertentie.

En worden uit krachte van het XIV Artikel, der Instructie en Ordonnantie voor opgemelde Kamer geëmaneerd, alle diegenen, welke pretentien tot lasten van voormelden Boedels of Plantagien mogten hebben, alsmede die aan dezelve verschuldigd mogten zijn, aangemaand, om daarvan opgave en betaling te doen binnen den tijd van *een* Jaar na den dag dat de voorschrevene Boedels aan de Kamer zijn vervallen, op pœne van verstoken te zijn van hun regt en actie tegen voormelde Kamer.

Paramaribo, 17 October 1833.

De Scriba van de Commissie tot de zaken van opgemeld Departement,
R. GOLLENSTEDE.

(39988) De ondergeteekenden zal over zes weken, de dag en datum nader te bepalen, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op publieke Vendu doen verkoopen:

De PLANTAADJE *BEES EN CROP*, met de daarop staande GEBOUWEN, alsmede *tien* stuks SLAVEN.

Paramaribo den 18 October 1833.
C. L. JACOT DES COMBES.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen

Den 10den dezer, het Schip Alexander, Kapt. *A. S. Cassie*, van Rotterdam.

Den 12den, Z. M. Korvet van Oorlog, PALLAS, Kapt. ter Zee *Buijs*.

Den 16den, het Schip Noord-Holland, Kapt. *H. K. Ruijl*, van Amsterdam: Passagiers: de Heeren *J. S. Swijt*. *C van Mintelen*, *M. Buisman* en Mejufvouw *C. J. Prins, huisvrouw van S. J. Content* en haar dochtertje *J. Content*.

Uitgeklaard.

Den 15den, de N. Am. Brik Cadet, Kapt. *Wm. Grover*, naar Boston; lading: 242 vaten Malassie.

MENGELINGEN.

HOE MEN ZICH ZELVEN GELIJK MOET BLIJVEN.

»Wat is de mensch een ding
Vol van verandering!"

zegt vader CAMPHUYZEN. Maar het allermeest worden wij tot deze uitroeping gedrongen, in tijden van staatkundige omwentelingen en wederomwentelingen, zoo als wij beleefd hebben en nog beleven. Dezelve waren van eenen zoo verschillenden aard, en volgden elkander met zoo veel snelheid op, dat velen, hoe vlug en vlottend ook in hunne bewegingen, en hoe volijverig in de aanbidding van de opgaande zon, al hunne bekwaamheid en behendigheid noodig hadden, om op kommando regtsom en regtsom-keert te maken. TALLEYRAND is in dit opzigt een meester zonder wederga. Deze oude politicus verstaat het op zijn duimpje, hoe men met alle winden waaijen en zeilen moet, om zich onder de verschillende staatsorkanen en de tuimelende baren der onstuimige wereldzee boven water te houden. Zijne staatkundige loopbaan onderscheidt zich niet door kloekmoedig voorwaarts te streven, maar eerder door behendige retraites, kronkelingen, hinderlagen en wat meer van dien aard zij. In de mimiek, de gedaante verwisselingen van denzelfden persoon, dat is: om zich zelven volkomen *ongelijk* te worden, heeft hij het waarlijk zoo verre gebragt, dat men naauwelijks ergens zijns gelijken vinden zal. Hij kan elken gelaatstrek vertoonen, en elke kleur aannemen, naar verkiezing, als een levende cameleon, zoodat men bezwaarlijk kan gelooven, denzelfden man voor zich te hebben.

Evenwel is dit geene zoo groote kunst als het wel schijnt. Het voornaame geheim

bestaat hierin, dat men zich eene goede dosis onbeschaamdheid en zorgeloosheid weet eigen te maken; gepaard met de loosheid van den vos en de listigheid der slangen; en ten dien einde zich van alle beginselen van regt, billijkheid en waarheid weet los te rukken, in dier voege, dat men van dien kant door geene gemoedsbezwaren belemmerd, geenerhande kieschheid in het gebruiken der middelen, ter bereiking van het voorgestelde doel, bezitte, en daaromtrent volkomen de handen ruim hebbe, zonder te blikken of te blozen. Iemand, met zulke talenten voorzien, kan op het staats tooneel voor alle rollen gebruikt worden; inzonderheid, wanneer de omstandigheden eenigzins medeloopen. Want het is hier ook: *fabricando fabri fimus.* Als zoo iemand tot de uitvoering van hooge diplomatieke stukken dikwijls geroepen wordt, moet hij wel leeren list tegen list te stellen, zoo als gewoonlijk in de acteurs vereischt wordt, bij de representatie van dusdanige stukken.

Maar veel grooter kunst, of liever veel sterker proef van grootheid en kracht van ziel is het, de rol van een eerlijk man *natuurlijk* te spelen, en dat karakter van het begin af tot het einde toe vol te houden, of op die wijze zich zelven gelijk te blijven in weerwil van alle tooneels veranderingen in de staatkundige wereld. Hiertoe, in plaats van losheid, wordt een fijn en tevens wel bepaald en stevig gevoel van zedelijke, Godsdienstige en echt Vaderlandsche beginselen vereischt, een' zoodanigen moed en sterkte van geest, dat noch gunst, noch ongenade van Vorst of Volk, noch omkeering van zaken, daarin eenige verandering kan te weeg brengen. Geene andere, dan oorspronkelijke en welgevestigde karakters kunnen tot deze gelijkvormigheid met zich zelven in staat gerekend worden. Want er is hier slechts één weg, en veeltijds een zeer enge, moeijelijke weg, die te bewandelen open staat, — die van eerlijkheid, goede trouw, opregtheid; in één woord, die van regtschapene deugd; — terwijl de eerlooze, de gewetenlooze, of de man zonder beginselen, duizenderlei paden voor zich geopend ziet, die hij naar willekeur kan inslaan, om na te jagen, hetgeen hem begeerlijk toeschijnt.

Het is veel ruimer en gemakkelijker regts of links op de schoonschijnende bijpaden (die er velen zijn) af te wijken, dan zich te bepalen tot dien enkelen smallen weg, dien Godsdienst en zedekunde voorschrijven, en op denzelven, met een' vasten tred, zonder eenige afwijkingen, voort te gaan, zonder om te zien. Alleen langs dezen weg is het mogelijk in alle gevallen, onder alle omkeeringen en regeringsvormen zich zelven, wat de oorspronkelijke beginselen betreft, gelijk te blijven, schoon zich schikkende naar de omstandigheden of den gang van het werk, zoo veel geschieden kan, behoudens een goed geweten; want hierin moet men zich zelven altoos gelijk blijven, dat men onverzettelijk handele naar zijne overtuiging van eerlijkheid, en een goede conscientie beware, of op dat artikel niets hoegenaamd late afdingen, maar liever daaraan eigen voordeel, eerambten, magt en uiterlijk aanzien, zelfs het leven, opoffere.

Voorzeker zijn dit zware proeven; maar het kan niet anders, wil men der regtschapenheid getrouw en zich zelven door alle tijden heen en ten einde toe gelijk blijven. Alleen een *vir justus propositique tenax* is daartoe in staat. Geen wonder, dat dit getal veeltijds zeer gering is in tijden, wanneer dan de eene partij, dan de andere boven drijft. Velen, die alleen met eigen veiligheid te rade gaan, en voor het overige geene zelfstandigheid van karakter bezitten, laten, in zulke gevallen, zich ligtelijk medeslepen, wordende allen met den vloed heen en wedergedreven. En hieronder vindt men niet zelden lieden, die het anders niet kwaad meenen en ijverige voorstanders van volksvrijheid, beminnaars van het Vaderland, van verlichting en beschaving, of de belangen der menschheid zich betoonden. Alleen bezitten zij geen moeds of vastheid van geest genoeg, om zich op hun gekozen standpunt staande te houden, bijaldien de zaken tegen hunne verwachtingen of een weinig buiten den koers van hunne berekeningen loopen. Alsdan verzaken zij wel in eens hun aangenomen stelsel, gaande somtijds in eene vlaag van misnoegdheid tot het tegenoverstaande over, en wordende alzoo geheel ongelijk aan zich zelven, of aan hunne te voren zoo luid verklaarde goede beginselen.

Vóór de laatste Fransche omwenteling, verhief al wat redelijk dacht, zoo hier te lande als elders, luidkeels zijne stemmen tegen KAREL DE X met zijne jezuiten, en tegen de staatkunde van METTERNICH en WELLINGTON, die zich vereenigden om alle constitutionnele beginselen te onderdrukken, en het onbepaald gezag de hand boven het hoofd te houden, of domheid en despotismus op den troon te helpen. Maar naauwelijks was deze drukkende magt verbroken, en begon de volksinvloed, of souvereiniteit zich te vertoonen, en wel met onstuimigheid en wanorde, of niet weinigen van dezelfde lieden, die zulke ijverige voorstanders van burgerlijke vrijheid enz. geweest waren, hoorde men eene taal spreken, geheel ongelijk aan zich zelven, schijnende met KAREL X c. s. en de domperende staatkunde van M. en W. terug te wenschen, en zelfs liever eenen don MIGUEL op de troon te zien, dan een constitutionnel bewind; vooral nadat de Belgische opstand, die ons zoo veel leeds berokkend heeft, uitbrak, verwenschende dus het liberalismus in zijn geheel, ook zoo als het den heer VAN DAM VAN ISSELT ergens met veel juistheid bepaald en beschreven had; zeggende, dat het onderscheid tusschen het ware en valsche liberalismus zoo groot is, als dat tusschen WASSINGTON en ROBESPIERE. En tegenwoordig schijnt het wel aan de orde van den dag te zijn, of tot de publieke opinie te behooren, van hetzelve met verachting te spreken.

Zoo gaat het, als men alleen naar het oogenblik oordeelt, het misbruik van de zaak zelve niet behoorlijk onderscheidt en niet genoeg let op het voorgaande en de gevolgen. Als men geenerhande nevensgaande kwaad, (dat meestal zelfs met de beste zaak vergezeld gaat,) zich wil getroosten, zal men ligtelijk de zaak zelve terstond verwerpen, en alzoo beginnen te denken, spreken en handelen, geheel strijdig met zijne te voren verklaarde beginselen. Maar dit is niet het werk van een welberaden en zelfstandig man.

ZONDERLINGE EERBEWIJZIGINGEN, DOOR DE INWONERS VAN CONGO AAN HUNNE FETICHES BEWEZEN.

De *Fetiches* der Congo-natie zijn koddige van drie tot zes duim hooge figuren. Zij winden er lorren om en besmeren ze met een rood poeder, dat er als eene korst dik op zit. Op eene belagchelijke wijze offert hij de eerstelingen van hetgeen hij eet en drinkt aan dezen kleinen afgod. Naarmate men hem de schotels brengt, neemt hij van ieder iets in den mond, kaauwt het wel dooreen, en spuwt het zijnen afgod in het gezigt. Op dezelfde wijze wordt dit gedrocht ook met den eersten mondvol palmwijn bespogen, en zoo toegetakeld blijft de *fetiche* staan, zoo lang de tafel duurt.

ZONDERLINGE PIRAMIDEN.

Eene reiziger, op zijnen weg Piramiden van aarde aantreffende, dacht, dat het begraafplaatsen waren; maar de bediende, die hem den weg wees, overtuigde hem weldra, dat in deze plaatsen de mieren haar verblijf hielden. Deze mieren zijn wit, zoo groot als een gastkorrel en zeer vlug. Men vindt maar eenen ingang in hunne woningen. Zij maken zich, met allen spoed, in geheele troepen meester van alles, wat voor deze opening gesmeten wordt.

Een arme schoorsteenvegers jonge veegde in het kasteel van zekere vorstin den schoorsteen, die in hare kamer uitkwam. Toen hij uit den schoorsteen beneden was gekomen, zag hij niemand in de kamer, hij bleef eenige oogenblikken staan, en beschouwde met vermaak de fraaije stukken huisraad, die er in waren. Maar hetgeen hem het meest behaagde, was een gouden horologie met diamanten bezet, hetwelk op de nachttafel lag, en hij kon niet nalaten hetzelve in de hand te nemen. Aanstonds kwam de begeerte in hem op: ach! als gij er toch ook een haddet! Kort daarna zeide hij bij zich zelven: maar indien gij het neemt, dan waart gij immers een dief, foei! — Ondertusschen voer hij voort; niemand zou het weten. Op eens hoorde hij gedruis in de naaste kamer; schielijk legde hij het horologie weder neer, en haastte zich omweder den schoorsteen in te klimmen. Te huis gekomen zijnde, lag het horologie hem gestadig in de gedachten: waar hij ging of stond, was het hem voor de oogen.

Vergeefs zocht hij zich van deze gedachte te ontdoen; maar dewijl hij den ganschen nacht niet kon slapen, besloot hij weder derwaarts te keeren om het te nemen. Toen hij in de kamer kwam, vond hij er alles zoo stil, dat hij niet twijfelde of hij was alleen. Hij trad bevende voor de nachttafel, en zag bij flaauwe maneschijn het horologie er op liggen. Hij stak zijne hand er reeds naar uit, als hij naast hetzelve nog grooter kostbaarheden vernam: diamanten oorringen, armbanden en andere kleinooden. Zal ik: zeide hij bij zich zelven, terwijl al zijne leden sidderden, zal ik? Maar zou ik dan niet al mijn leven een verfoeijelijk mensch zijn? Zou ik ooit iemand wel durven onder de oogen zien? Het is waar; maar ik zou ook op eens rijk zijn; ik zou koetsen en paarden houden; fraaije kleederen dragen, en alle dagen heerlijk leven. En als ik ontdekt wierd? Maar hoe zou ik ontdekt kunnen worden, niemand ziet mij immers? Niemand: ziet *God* mij dan niet, hij die op alle plaatsen tegenwoordig is? Zoudt gij ooit kunnen bidden, als gij den diefstal begaan had? Zoudt gij wel gerust kunnen sterven!

Bij deze gedachten werd hij door eenen kouden schrik bevangen. Neen, neen, zeide hij, terwijl hij de diamanten weder van zich wierp; veel liever arm en een goed geweten, dan rijk en een booswicht. Met deze woorden haastte hij zich, om denzelfden weg, dien hij gekomen was, weder in te slaan. Doch de vorstin, welker slaapkamer daar naast was, sliep nog niet, had alles aangehoord, en de jongen zelfs bij den maneschijn herkend. Zij deed hem den volgenden morgen bij zich komen, en zeide jegens hem, zoodra hij binnen trad: Waarom neemt gij dan gister avond het horologie en de diamanten niet? De jongeling viel voor haar op de knieën, en kon door ontsteltenis geen woord spreken. Ik heb alles gehoord, vervolgde de vorstin: dank *God* voor de genade, welke hij u bewezen heeft, om de verzoeking te weerstaan, en draag zorg uwe deugd ook in het toekomende te bewaren. Van nu af aan, zult gij bij mij blijven; ik zal u voeden en kleeden. Ja, ik zal nog meer doen; ik zal u wel doen onderwijzen, ten einde gij in het vervolg niet meer door zulk eene verzoeking aangevallen wordet. Hij betuigde zijne dankerkentenis, verkreeg eene goede opvoeding; en zijne weldoenster had de vreugde van hem tot een' goeden, deugdzamen en bekwamen man te zien opwassen.

Lodewijk de elfde, zijnde op het kasteel *du Plessis* bij *Tours*, trad tegens den avond af in de keuken, waar hij een' jongen van veertien of vijftien jaren vond, die het spit draaide. Die jonge knaap was vrij wel gemaakt, en gaf door de levendigheid van zijn gelaat gronds genoeg om te denken dat hij tot eene andere bediening konde bekwaam wezen. De koning vraagde hem van waar hij was, wie hij was, en wat hij won? De jonge keukendienaar, die hem niet kende, zeide zonder de minste verlegenheid: ik ben afkomstig van *Berrij*, ik heet *Steven*, koksmaat van mijn ambacht, en ik win zoo veel als de koning. Wat wint de koning, vraagt *Lodewijk?* Zijne onkosten, antwoordde *Steven*, en ik win de mijne. Dit vrijmoedig en onbedwongen antwoord maakte hem 's konings gunst waardig, die hem tot zijn kamerdienaar aanstelde, en hem in het vervolg zeer veel rijkdom schonk.

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.